

Dievo tarnas Malt'as Talbot'as

Vienoje Dublino gatvėje, 1925 m. Šventosios Trejybės sekmadienį, vyras, kuris ėjo į netoliese esančią bažnyčią, staigiai miršta. Jo kūną, atgabentą į ligoninę, plovė vienuolė medikė. Nurengdama mirusįjį, ji apstulbo pamačiusi ant kaklo grandinę, kuri buvo apsukta aplink kaklą du kartus, su keliais religiniais medalikėliais. Kitos grandinė buvo apvyniotos ant rankų ir kojų. Kas buvo tas žmogus? Beprotris ar šventasis?

Nuo alaus iki viskio. Malt'as Talbot'as gimė Dubline 1856 m. gegužę. Jis – šeštas iš 12 vaikų. Dar jauną jį išleido į krikščionių doktrinos mokyklą, kur nelabai sėkmingai mokėsi. Būdamas 12 metų, jis įsidarbino alaus gamykloje. Apsuptas geriančių žmonių, jis pasidavė kitų darbininkų įtakai ir pradėjo išgėrinėti, kas likdavo buteliuose. Tėvas, pastebėjęs, kad kiekvieną vakarą sūnus grįžta iš darbo įsilinksminęs, rado jam kitą darbą, kur galėjo jį labiau prižiūrėti. Jis dirbo nešiku uoste. Bet Malt'o situacija tik dar labiau pablogėjo: kitų darbininkų įtakoje, jis įgyjo žalingą įprotį keiktis ir šiurkščiai kalbėti. Be to, jo nauji draugai išmokino jį gerti viskį. Jo tėvas bando atkalbėti, net panaudoja rimbą. Tačiau niekas nepadedo. Savo tėvų nelaimėi, jis atsiribojo nuo tėvų ir dar labiau paskendo alkoholizme. Vis dėlto jo širdis išliko nepaprastai gera. Suprasdamas, kaip jo tėvas dėl jo gėdijasi, jis palieka savo darbą ir susiranda mūrininko darbą. Visus savo vakarus praleidžia bare, prageria visą savo algą. Jis tiek sukaustytas savo ydos, kad kartais net vagia, kad galėtų išgerti.

Pamažu jo sveikata ima blogėti. Bet dar blogiau nei tai yra jo nuodėmė, kuri nužudo sielą: besaikis gėrimas žeidžia Kūrėją. Dėl alkoholizmo, kaip ir narkomanijos, žmogus valingai atsiriboja nuo proto, kuris yra kilnios žmogaus prigimties pagrindas. Toks elgesys, kadangi jis yra sąmoningas, yra didžiulis nusikaltimas prieš Dievą bei artimą, kurį būnant tokios būsenos nuolat užgauliojame. Kaip ir kiekviena sunki nuodėmė, toks piktnaudžiavimas alkoholiu atneša didžiausią nelaimę žmogui. Mat žmogus neturi nieko brangesnio už draugystę su Dievu. O sunki nuodėmė nutraukia tą draugystę. Viešpats perspėjo savo apaštalus, kad jie nepatirtų tokios nelaimės: „Kas nepasiliks manyje, bus išmestas laukan ir sudžiūš kaip šakelė. Paskui surinks šakeles, įmes į ugnį, ir jos sudegs.“ (Jn 15, 6).

Malonės pagalba. Nepaisant nuosmukio, į kurį buvo patekęs, Malt'as lieka sąžiningas. Kas rytą, nesvarbu, kiek buvo išgėręs praeitą vakarą, jis keldavosi 6 val. ryto ir eidavo į darbą. Be to, jis liko ištikimas sekmadienio Šv. Mišioms, nors Komunijos ir nepriimdavo. 1884 metais, vieną šeštadienį Dievo malonė pasibeldė į jo duris. Savaitę būdamas be darbo ir nebeturėdamas pinigų alkoholiui, jis išeina su savo jaunesniu broliu Pilypu į gatvę, kur darbininkai dažniausiai eina iš darbo, tikėdamasis, kad kuris nors jų pakvies jį išgerti. Tačiau darbininkai praicina, pasisveikina, bet nepakviečia kartu. Malt'as – jaučiasi labai užgautas. Jam labai sunku pakęsti alkoholio stoką, bet skaudžiausia matyti bendražygių, kuriuos dažnai vaišindavo bare, kietaširdiškumą. Jis grįžta namo, tuo labai nustebindamas mamą. Malt'as supranta, koks nedėkingas jai buvo. Jis nieko nepadėdavo savo tėvams, nes visus pinigus pragerdavo. Dabar jam plyšo širdis, kad jis paliko juos vienus, vargstančius, kai pats egoistiškai išeidavo linksmintis. Tuo metu Airijoje, kartais pasitaikydavo, kad vyras, norintis mesti gerti, duodavo įžadus. Ir Malt'as savo mamai pasakė: „Einu duoti blaivybės įžadą“. Mama pasakė: „Ačiū Dievui. Eik, įvykdyk savo pasiryžimą, bet to nedaryk, jei nesi pasiryžęs ištesėti savo pažado“. Malt'as mamai atkirto: „Aš pažadėsiu vardan Dievo“. Jis persirengė ir patraukė į Švento Kryžiaus bažnyčią, kurioje priėjo išpažinties ir kunigui pasižada tris mėnesius gyventi blaiviai. Rytojaus dieną jis eina išklaudyti Mišių ir priima Komuniją. Namu grįžta visiškai pasikeitęs. Tačiau pažado tesėjimas reikalauja daug jėgų. Todėl Malt'as nusprendžia kasdieninėje komunijoje semtis stiprybės. Sunkiausia ištvirti vakare po darbo. Norint atsispirti pagundai naujasis atsivertėlis kasdien išeina po miestą pasivaikščioti. Tačiau vieną dieną jis vėl užsuka į užėigą.

Užsiėmęs padavėjas nepastebi Malt'uso, todėl jis pasipiktins išeina lauk, pasiryžęs daugiau nebekelti kojos į šį barą.

Ar toliau gersiu? Pasivaikščiavimo metu Malt'usas susiduria su kitu sunkumu: alkoholis sugadino jo sveikatą, todėl jis greitai pavargsta. Tad užėjęs į bažnyčią, jis atsiklaupia priešais tabernakulį prašydamas Dievą, kad sustiprintų jo sveikatą. Jis taip pripranta vis dažniau lankyti Dievo namus. Tačiau tie trys mėnesiai atrodo labai ilgi; jį baisiai kankina alkoholio troškulio pasekmės: haliucinacijos, depresija, pykinimas... Protarpiais jo sena aistra pabunda, todėl jis tą laiką praleidžia maldoje. Vieną dieną liūdnai balsu savo mamai sako: „Visa tai bergždžia, praėjus tiems trims mėnesiams, aš vėl gersiu.“ Bet mama jį paguodžia ir ragina jį toliau melstis. Pažodžiui laikydamasis to patarimo, jis pajunta maldos skonį ir poreikį, maldoje randa savo išsigelbėjimą. „Dievui viskas yra įmanoma“ (Mt 19, 26). Šv. Alfonsas de Lignori, Bažnyčios mokytojas, teigia: „Maldos dovana duota visiems. Taigi, jei kas nors eina pražūtin, jis yra nepateisinamas. Melskitės, melskitės, melskitės, ir niekada neapleiskite maldos: besimeldžiantys iš tikrųjų bus išgelbėti.“

Praėjus tiems trims mėnesiams, nustebeš, kad jam pavyko, Malt'as atnaujina savo pažadą šešiams mėnesiams, po kurių visam laikui įsipareigoja nebevartoti alkoholio.

Malt'as pradeda naują gyvenimą, intymumo su Dievu gyvenimą. Jo pagrindas – kasdieninis dalyvavimas Mišiose. Bet 1892 m. jis pakeičia darbą ir nebegali dalyvauti Mišiose, kuriose įpratęs nuolat lankytis. Vakarais jis taip lanko bažnyčią. Persirengęs švairius drabužius jis eina į Švenčiausiojo sakramento Adoraciją. Vieną dieną jis prisipažįsta savo nuodėmklausyviui: „Aš labai troškau maldos dovanos, ir buvau visiškai išklaustas“. Dabar jo gyvenimas visiškai paskirtas Dievui, ypatingai Malt'as pamaldus Švenčiausiajam Sakramentui. Kol Eucharistija vyksta bažnyčiose ir koplyčiose, Kristus yra Emanuelis, tai yra Dievas su mumis, rašė Paulius VI. Nes dieną ir naktį jis yra mūsų tarpe ir gyvena su mumis, kupinas neilės ir tiesos; Jis pataiso ydas, įskiepija dorybes, paguodžia verkiančiuosius, sustiprina silpnuosius. Jis primygtinai kviečia visus, besitartinančius prie Jo, sekti jo pavyzdžiu, idant jie išmoktų būti romūs ir nuolankios širdies. Jis išmokina mus neieškoti sau naudos.

Grandinių prasmė. Malt'as Talbot'as karštai myli Jėzaus motiną. Kasdien jis kalba rožinį ir lanko pamaldas Mergelei Marijai. Apie 1912 m., jis perskaito Šventojo Liudviko Montfortiečio traktatą „Tikras pamaldumas Mergelei Marijai“. Išmoksta būti tikru Marijos „vergu“, aukodamas jai visus savo turimus turtus ir patį save. Kaip paprastą pasiaukojimo ženklą, Liudvikas siūlo nešioti grandinę. Štai ką reiškia tos grandinės, kurios buvo rasto po Malt'uso mirties.

Būdamas ūmaus būdo, jis vis sunkiau pakelia savo bendradarbių keiksmažodžius ir šiurkštų kalbėjimą. Kai jie piktžodžiauja prieš Dievą, jis su pagarba pakelia savo kepurę. Matydami tą judesį, jo kolegos dar labiau piktžodžiauja. Iš pradžių Malt'as juos griežtai sudraudžia, bet vėliau, jis jiems švelniai sakydavo: „Jėzus Kristus jus išgirsta“. Vieną kartą, jis papriekaištuoja savo viršininkui: „Mūsų Viešpats man sakė, kad turiu atsiprašyti jūsų“. Jo pavyzdingas gyvenimas sukelia kitiems pagarbą. Be to jis yra labai mielas darbininkas.

Jūs turite prastus rūbus. Senovės Airijos vienuolių ir Šv. Kolombano pavyzdžiu, Malt'as laikosi asketiškos dietos, norėdamas išpirkti savo kaltę, apsimarinti ir ugdyti savyje dvasinį gyvenimą. Tačiau būdamas svečiuose pas draugus, jis valgo kaip ir kiti. Įstoja į Šv. Pranciškaus tretininkų ordiną. Seka Kristaus neturto pavyzdžiu, apribodamas savo poreikius iki minimumo, o kas lieka atiduodamas vargšams. Savo atsivertimo pradžioje jis teberūkė. Vieną dieną vienas jo draugų paprašė tabako. Jis buvo ką tik nusipirkęs naują pypkę ir pakelį tabako: jis atidavė pypkę ir tabaką, ir nuo tol niekada neberūkė. Jis dėvi paprastus, sunėsiotus drabužius. Vieną kartą jis gauna dovanų naują kostiumą, kurio nori atsisakyti. Tačiau įsiterpia jo nuodėmklausys: „Talbot'ai, jūsų labai prasti drabužiai... – Tėve, aš gerajam Dievui pažadėjau niekada nedėvėti naujų... – Tai kaip tik gerasis Dievas jums siunčia šitą kostiumą... – Tada jeigu jį man siunčia gerasis Dievas, aš jį priimsiu“.

Jis leidžia sau tik vieną prabangą: turėti knygas. Jam patinka skaityti. Jo mėgstamiausios knygos: Šventasis Raštas ir Šventųjų Raštai. Vartant Bibliją, rastą po jo mirties, pastebėta, jo išskirtinė meilė psalmėms, ypač atgailos psalmėms, kuriose nusidėjėlis prašo atgailos, bet tuo pačiu išreiškia ir pasitikėjimą Dievo gailestingumu: „Pasigailėk manęs, Dieve, tu didžiai gailestingas, gerumas tavo beribis, naikinki mano kaltybes...“ Jis net užsirašo kai kuriuos mąstymus. Tai liudija ypatingą protinę veiklą, tokio išsilavinimo žmogui: „laikas skirtas mums gyventi yra tik bėgimas link mirties, kuriame nei vienam neleidžiama sustoti... Dvasios laisvė įgyjama išsilaisvinant iš savimeilės. Tada žmogus linksta įvykdyti Dievo valią mažmožiuose... Geros valios naudojimas yra daryti gera, o piktnaudžiavimas – daryti bloga... Meditacijoje mes ieškome Dievo samprotavimais bei girtiniais veiksmais, bet kontempliacijoje mes jį stebime be pastangų...“ Tas maldos ir apsimarinimo gyvenimas yra patvirtinimas įvairiausių neeilinių malonių. Vieną sykį jis skundžiasi savo seseriai: „Kaip liūdna matyti, kaip mažai žmonės myli Dievą. Ak, Siuzana, jei žinotum, kokį gilų džiaugsmą ir pakylėjimą patyriau praeitą naktį kalbėdamasis su Dievu ir jo šventąja Motina.“ Paskui, supratęs, kad pradeda kalbėti apie save, kalba apie ką nors kita.

1911 – 1921 m. laikotarpis labai neramus Airijoje: darbininkų nepasitenkinimas ir streikai, kova dėl politinės nepriklausomybės, Pirmasis Pasaulinis karas ir karas tarp Anglijos ir Airijos. Toje sumaištyje, Malt'as išlaiko savo vidinę ramybę. Tačiau jam svarbi kova dėl darbininkų teisių. Jis atvirai pasmerkia darbininkų atlyginimo mažumą ir kiek galėdamas finansiškai padeda kitiems. Bet jis nieko nereikalauja dėl savęs. Kai bendradarbiai palieka darbą ar yra išmesti, jis solidarizuojasi su jais.

Padėkoti didžiajam „gydytojui“. Sulaukęs 67 metų Malt'as Talbot'as fiziškai yra išsekęs. Jis nuolat uždūsta ir širdis labai silpnai dirba. 2 dienas išgulėjęs ligoninėje vargais negalais grįžta į darbą. Gulėdamas ligoninėje jis dažnai nueina į koplyčią. Seseriai vienuolei, kuri nerado jo palatoje, jis šypsodamasis atsako: „Aš dėkoju medikams ir seselėms, ar nederėjo padėkoti didžiajam Gydytojui?“ 1925 m. birželio 7 d. eidamas į Šv. Išganytojo bažnyčią, pervargęs griūva ant šaligatvio. Tai didelis ir taip lauktas susitikimas su Kristumi, kuris atėjo šaukti ne teisiųjų, o nusidėjėlių.

1975 m. Malt'as Talbot'as buvo paskelbtas „Dievo Tarnu“. Šiandien daug organizacijų, skirtų gelbėti nuo alkoholio ir narkotikų, jį išsirenka savo globėju.

Malt'as Talbot'as yra pavyzdys visiems žmonėms. Žmonėms, priklausomiems nuo alkoholio arba narkotikų, jis savo pavyzdžiu įrodo, kad su Dievo pagalba galima išbristi iš to liūno. Priklausomybė nuo alkoholio kartais yra tokia stipri, jog alkoholikų artimieji yra linkę manyti, kad nieko neįmanoma pakeisti, ir pats žmogus gundomas nugrimzti į nevilį. Tokiu atveju gerai yra prisiminti Kristaus prisikėlimą. Tai mums primena, kad nesėkmė Dievui neturi galios. Žmonėms, vergaujantiems nuodėmei (stabmeldystei, piktžodžiavimui, abortams, eutanazijai, kontracepcijai, svetimavimui, paleistuvystei, homoseksualizmui, masturbacijai, vagystei, melui, šmeižtui...), jis primena, jog niekada nereikia nusiminti. Mūsų Viešpats pažadėjo Šventajai Margaritai, kad nusidėjėliai Dievo širdyje ras begalinio gailestingumo šaltinį. Kaip laivui būdinga plaukti vandeniui, taip Dievui būdinga atleisti ir parodyti savo gailestingumą.